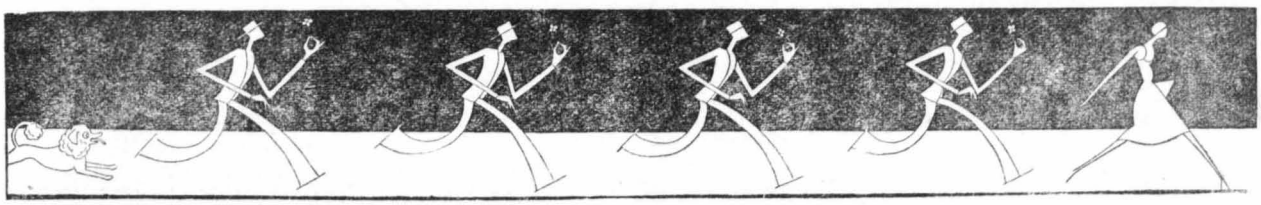

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

(ΜΠΟΡΕΙ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ Ἢ ΜΙΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΝΑ ΔΙΑΣΧΙΣΗ ΑΡΓΑ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ, ΧΩΡΙΣ ΕΝΟΧΛΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ;....).

Δ'.

Εἶνε τόσο ἐξαγριωμένοι οἱ δυὸ εὔζωνοι, ὥστε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀνησυχῶ γιὰ τὴν τύχη τοῦ συνοδοῦ μου. Ἀσφαλῶς θὰ τὸν κομματιάσουν, σκέφτουμαι μ' ἀγωνία. Γιατί, ἔτσι ποὺ ἤρθαν τὰ πράγματα, εἶνε ἀδύνατον νὰ τοὺς δώσουμε νὰ καταλάβουν περὶ τίνος πρόκειται. Μὰ κι' ἂν εἶχαν τὴν ὑπομονὴ νὰ μᾶς ἀκούσουν, πάλι θὰ θυμώνανε. Κορόϊδα δηλαδὴ τοὺς πάσαμε καὶ τοὺς παίξαμε ἕνα τέτοιο παιγνίδι;

Εὐτυχῶς ὁ ἀστυνομικὸς ποὺ μᾶς συνοδεύει, ἀντιλαμβάνεται ἐγκαίρως τὸν κίνδυνο καὶ τρέχει κοντά μας. Μᾶς σταματάει καὶ μᾶς λέει δυνατά:

— Σᾶς παρακαλῶ, νὰ μὲ ἀκολουθήσετε ὥς τὸ τμῆμα. Εἶμαι ἀστυνόμος. Νὰ καὶ ἡ ταυτότης μου.

Καὶ μᾶς δείχνει τὴν ταυτότητά του.

Προσποιούμεθα τοὺς ταραγμένους, φέρνουμε μερικὲς ἀντιρρήσεις καὶ τέλος τὸν ἀκολουθοῦμε.

Ἡ ξαφνικὴ αὐτὴ λύσις ἱκανοποιεῖ τοὺς εὐζώνους. Καλὰ νὰ τὴν πάθη, σκέφτουνται, ὁ λιμοκοντόρος ποὺ πῆγε νὰ τοὺς πάρη τὸ κορίτσι.

Ὡστόσο, δὲν ἀπομακρύνονται. Ἀκολουθοῦν ξοπίσω γιὰ νὰ δοῦνε τὸν ἐξευτελισμό μας καὶ νὰ εὐφρανθῆ ἡ καρδιά τους.

Καὶ τώρα, σκεφτόμαστε, πῶς θὰ τοὺς ξεφύγουμε;

Τοὺς ἀκοῦμε ν' ἀνταλλάσσουν ξοπίσω μας τὶς σκέψεις των:

— Λοιποδύτ'ς θᾶν' οὐ θουμπαίχτης.

— Ἀμ' πρᾶμα ποὺ φαίνετι, κουλαούζου δὲ θέλει, Θανάσ'.

— Κι' αὐτούνη θᾶν' καμμιὰ σουρουκλεμέ.

— Οὔ, οὔ, οὔ, οὔ....

—Τώρα θὰ δῆς τὰ ὑστερνά τσ. Θὰ τὴ πᾶν' στοὺ τμῆμα κὶ θὰ τὴ μαρκάρουν.

— Τί θὰ τὴ κάνουνι;

— Νά, βρέ, θὰ τὴ σφραγίσουνι. Θὰ τσ' βάλουν μιὰ στάμπα γιὰ νὰ τὴ ξέρ' οὐ πᾶσα ἕνας κὶ νὰ φυλάγιτι. (Μὲ θυμό): Ρέ, ξέρος τ' εἶν' αὐτοῦνες; Σὶ γλυκοκυττᾶν, σὶ μπαλιγάρουν, κουνιέντι, κάνουν τσαλμάκια κι' ἀπὲ...

— Κι' ἀπέ;

— Κι' ἀπὲ σ' βουτᾶν τοὺ πουρτμουνὲ ὅσου νὰ πῆς κριμμύδ'. Μπῆκις;

Καταλαβαίνουμε πειὰ καλὰ πὼς δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς σωτηρίας. Πρέπει κάπως νὰ ξεφύγουμε ἀπ' τὰ βουνήσια αὐτὰ ἀγρίμα.

Εὐτυχῶς κατεβαίνει στὸν ἀστυνομικό, ποὺ μᾶς συνοδεύει, μιὰ σοφὴ ἰδέα. Φωνάζει ἕνα ταξὶ ποὺ περνάει καὶ μπαίνουμε μέσα.

Οἱ εὐζῶνοι ἀπομένουν στὸ πεζοδρόμιο κόκκαλο, σὰν νὰ μαρμάρωσαν. Τί σκέπτονται; Ὁ Θεὸς τὸ ξέρει. Τὸ φυσοῦν καὶ δὲν κρυώνει.

* * *

Περνῶ τώρα ἀπ' τὴν ὁδὸν Σωκράτους, τὸν δρόμο αὐτὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ κακοῦ.

Ἂν καὶ ἡ ὥρα εἶνε περασμένη, ἡ ὁδὸς Σωκράτους ἔχει τὴν κίνησί της, τὴ δική της κίνησι, ποὺ λίγοι δρόμοι Ἀθηναϊκοὶ τὴν ξέρουν εὐτυχῶς.

Ὑποπτες σκιὲς γυναικῶν κινοῦνται στὸ πεζοδρόμιο καὶ στὶς γωνίες. Πόρτες καὶ παράθυρα σιγοτρίζουν. Γυναικεῖες σιλουέττες μαντεύονται μέσα ἀπ' αὐτά. Ναῦτες, φαντάροι, μάγκες, χασισοπόται βολτατζάρουν πάνω—κάτω, κοντοστέκουν, σφυρᾶνε ἢ σιγανομιλᾶνε μὲ νεαρὲς φίλες των, πολὺ βαμένες καὶ προκλητικές.

Ὁ δρόμος αὐτὸς μοῦ δίνει μέσα στὴ νύχτα, ἔτσι μάλιστα καθὼς βρωμοῦν φριχτὰ αἱ ὑπόνομοί του, μοῦ δίνει, λέω, τὴν ἐντύπωσι ὀχετοῦ γεμάτου σαπρίαν, ἀκαθαρσίαν, φρίκην.

Κι' ὅμως κάνω κουράγιο καὶ τὸν περνῶ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη.

Πολλοὶ γυρίζουν καὶ μὲ κυττοῦν περίεργα. Σταματοῦν τὴν κουβέντα τους, τὸ σεργιάνι τους, τὸ φλέρτ τους καὶ ρίχνουν τὸ βλέμμα τους ἐπάνω μου.

Ὑπάρχουν, ὅπως εἶπα καὶ παραπάνω, μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν μεθυσμένοι, κακοποιοί, τύποι ἐπικίνδυνοι, χασισοπόται. Κι' ὅμως κανεὶς δὲν μ' ἐνοχλεῖ, κανεὶς τους δὲν μοῦ λέει μιὰ λέξι, κανεὶς δὲν σκέπτεται νὰ μὲ παρακολουθήση. Μὲ κυττάζουν μονάχα περίεργα. Κι' ἡ στάσις τους αὐτὴ ἡ σεμνὴ—πῶς ἀλλοιῶς νὰ τὴν πῶ;— ἡ τόσο ἀντίθετη πρὸς τὴν ἰδιοσυγκρασία τους, ἔχει τὴν ἐξήγησί της. Δὲν πρόκειται περὶ μυστηρίου.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν εἶνε κομψευόμενοι, δὲν εἶνε νεαροὶ Δὸν Ζουάν, δὲν εἶνε γηραιοὶ κυνηγοὶ τοῦ ποδογύρου. Δὲν εἶνε ἀκόμα οὔτε «πολιτισμένοι», δῆθεν πολιτισμένοι, Εὐρωπαῖοι. Εἶνε λαός. Ὁ σεμνὸς καὶ ἄκακος λαός, ἡ ἀθηναϊκὴ πλεμπάγια, ποὺ μπορεῖ νἄχη χίλια-δυὸ ἐλαττώματα, μὰ ποὺ ἔχει ἐπίσης καὶ τὰ προτερήματά της, τὶς καλωσύνες της, τοὺς ἱπποτισμούς της.

Ἔτσι λοιπὸν περνῶ ἄνευ ἐπεισοδίου καὶ σκανδάλου τὴν ὁδὸν Σωκράτους. Στὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς παίρνουμε ἕνα αὐτοκίνητο καὶ τραβοῦμε γιὰ τὸ Ζάππειο.

* * *

Τὸ Ζάππειο εἶνε ἐντελῶς ἔρημο τὴν ὥρα αὐτή, 2 1)2 μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Σκότος καὶ ἐρημία ποὺ σὲ φοβίζουν. Συνεννοούμεθα γρήγορα—γρήγορα κι' ἀποφασίζουμε νὰ τὸ διασχίσουμε ὁλόκληρο.

Προχωρῶ μπροστὰ πολύ. Οἱ συνοδοί μου μένουν σκοπίμως πολὺ πίσω. Οὔτε τοὺς διακρίνω, οὔτε μὲ διακρίνουν μέσα στὴν κόλασι αὐτὴ τοῦ σκότους. Προχωρῶ ἐν τούτοις μὲ θάρρος. Τί μπορεῖ νὰ μοῦ συμβῆ; Εἶμαι βέβαιη πὼς δὲν ὑπάρχουν... ἱπποτικοὶ Γάλλοι στὸ μέρος αὐτό.

Φτάνω ἔτσι, χωρὶς καμμιὰ δυσάρεστη συνάντησι ὥς τὸ πίσω μέρος τοῦ Ζαππείου μεγάρου. Καὶ λίγα βήματα πιὸ κάτω διακρίνω ξαφνικὰ ἕνα λευκὸ πανταλόνι ποὺ κινεῖται ἀργὰ—ἀργά.

«Κάποιος ρωμαντικὸς περιπατητής», σκέπτομαι. Ὑπάρχει, ἐπὶ τέλους, κι' ἕνας ἄλλος διαβάτης στὸ ἔρημο αὐτὸ μέρος ποὺ ὅλα σὲ φοβίζουν καὶ τὸ καθετί σοῦ κάνει, μέσα στὸ σκοτάδι, ἐντύπωσι δράκοντος ποὺ τοιμάζεται νὰ σ' ἁρπάξη.

Τὸ λευκὸ πανταλόνι ποὺ προηγεῖται σ' ἀρκετὴ ἀπόσταση, σταματάει ἔξαφνα. Γιατί;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Νέα ἐπεισόδια, σκηνὲς καὶ γκάφες.

.... *Δράκοντες ποὺ ἑτοιμάζονται νὰ σ' ἁρπάξουν!*
(Σκίτσο τοῦ Ἀντ. Βώττη).

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΛ
Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΣΕΩΣ
Ὑπέροχο καὶ συναρπαστικὸ ἀστυνομικὸ ἀνάγνωσμα, μὲ ἥρωα τὸν περίφημο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ.